FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT DÁMASO RUIZ-JARABO COLOMER

fremsat den 2. oktober 2001 [1]

1. Ved det foreliggende sagsanlæg fra Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber skal det afgøres, om Den Italienske Republik har tilsidesat sin forpligtelse til inden for den fastsatte frist at tilsende Kommissionen rapporterne vedrørende gennemførelsen af visse direktiver om miljøbeskyttelse.

I — Retsreglerne

2. Rådets direktiv 91/692/EØF af 23. december 1991 om standardisering og rationalisering af rapporterne om gennemførelse af en række miljødirektiver [2] har i henhold til direktivets artikel 1 til formål »på et sektorspecifikt grundlag at rationalisere og forbedre bestemmelserne om fremsendelsen af oplysninger og offentliggørelsen af rapporter vedrørende visse fællesskabsdirektiver på miljøbeskyttelsesområdet«.

3. Ved direktivets artikel 5 erstattes bl.a. følgende to bestemmelser:

a) artikel 18 i Rådets direktiv 75/439/EØF af 16. juni 1975 om bortskaffelse af olieaffald [3] (herefter »olieaffaldsdirektivet«), som ændret ved direktiv 87/101/EØF [4], og

b) artikel 12 i Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald [5] (herefter »affaldsdirektivet«), som ændret ved direktiv 91/156/EØF [6].

4. Disse to artikler har herefter følgende ordlyd:

»Hvert tredje år sender medlemsstaterne Kommissionen oplysninger om gennemførelsen af dette direktiv som led i en sektorspecifik rapport, der også omfatter andre relevante fællesskabsdirektiver. Rapporten udarbejdes på grundlag af et spørgeskema eller en formular, som Kommissionen udformer efter fremgangsmåden i artikel 6 i direktiv 91/692/EØF. Spørgeske-

1 — Originalsprog: spansk.
2 — EFT L 377, s. 48.
3 — EFT L 194, s. 31.
4 — Rådets direktiv af 22.12.1986 (EFT 1987 L 42, s. 43).
5 — EFT L 194, s. 47.
6 — Rådets direktiv af 18.3.1991 (EFT L 78, s. 32).

maet eller formularen sendes til medlemsstaterne seks måneder før starten på den periode, som rapporten dækker. Rapporten sendes til Kommissionen senest ni måneder efter udløbet af den treårs periode, som den dækker.

Den første rapport dækker årene fra 1995 til 1997.

Kommissionen offentliggør senest ni måneder efter modtagelsen af medlemsstaternes rapporter en samlet rapport for Fællesskabet om gennemførelsen af direktivet.«

II — Sagens faktiske omstændigheder

5. Da Kommissionen konstaterede, at Den Italienske Republik ikke havde fremsendt rapporterne vedrørende de pågældende tre år, tilstillede Kommissionen ved skrivelse af 20. juli 1999 medlemsstaten en opfordring til at forklare sig inden for to måneder. De italienske myndigheder besvarede ikke skrivelsen.

6. Kommissionen fremsatte den 26. januar 2000 en begrundet udtalelse, hvori den — efter at have fremhævet, at Den Italienske Republik havde tilsidesat sine forpligtelser, navnlig efter artikel 18 i olieaffaldsdirektivet og artikel 12 i affaldsdirektivet, begge som ændret ved artikel 5 i direktiv 91/692 — opfordrede landets myndigheder til at træffe de nødvendige foranstaltninger for at afhjælpe traktatbruddet inden for en frist på to måneder.

7. Da Kommissionen ikke modtog nogen forklaring fra de italienske myndigheder på, hvorfor rapporterne vedrørende gennemførelsen af de to direktiver udeblev, anlagde den nærværende sag.

III — Parternes påstande og retsforhandlingerne ved Domstolen

8. Kommissionen har nedlagt påstand om, at det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 18 i olieaffaldsdirektivet og artikel 12 i affaldsdirektivet, i deres nye udformning.

9. Den italienske regering har i svarskriftet erkendt, at den på grund af problemer i forbindelse med dataindsamlingen ikke har været i stand til at opfylde sine forpligtelser inden for den fastsatte frist. Den tilføjer, at rapporterne ikke desto mindre blev fremsendt i intervallet — om end med forsin-

kelse. På denne baggrund fremsætter den håbet om, at Kommissionen vil hæve sagen.

10. Kommissionen har taget til genmæle ved at hæve sagen for så vidt angår tilsidesættelsen af forpligtelserne i henhold til affaldsdirektivet, men den fortsætter sagen vedrørende olieaffaldsdirektivet, da de oplysninger, den fik tilsendt, var utilstrækkelige, hvilket den italienske regering i øvrigt efterfølgende har erkendt i duplikken.

11. Ingen af parterne har begæret mundtlig forhandling.

IV — Traktatbruddet

12. Da Kommissionen har hævet sagen for så vidt angår affaldsdirektivet, afgrænses debatten til Den Italienske Republik's tilsidesættelse af forpligtelsen til at fremsende oplysninger inden for den frist, der er fastsat i olieaffaldsdirektivet.

13. Den sagsøgte regering har erkendt traktatbruddet og har ikke blot indrømmet, at den ikke har overholdt sin forpligtelse til at tilsende Kommissionen rapporten om gennemførelsen af direktivet inden for den frist, der er fastsat i den begrundede udtalelse [7], men tilføjer, at da den endeligt leverede rapporten, var den utilstrækkelig.

14. Denne utilstrækkelige gennemførelse er, i det omfang den er sket for sent, irrelevant og kan ikke tages i betragtning af Domstolen [8]. Den italienske regerings bestræbelser på at afhjælpe retsbruddet er ligeledes uden relevans. Undladelsen af at tilsende Kommissionen de relevante oplysninger om gennemførelsen af olieaffaldsdirektivet inden for den fastsatte frist er en objektiv adfærd, der skal anses for at være fuldbyrdet, idet fristen er udløbet, uden at rapporten var fremsendt, uanset hvilke problemer der er opstået i forbindelse med gennemførelsesproceduren eller de helt særlige forhold i den medlemsstat, der har kunnet forhindre denne gennemførelse [9].

15. Jeg vil i overensstemmelse med ovenfor nævnte bemærkninger foreslå Domstolen at fastslå, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser efter fællesskabsretten, idet den ved udløbet af den frist, der var fastsat i den begrundede udtalelse, endnu ikke havde tilsendt Kommissionen de oplysninger, som denne havde anmodet

7 — I henhold til Domstolens praksis er det dette tidspunkt, der er afgørende i forbindelse med en afgørelse om, hvorvidt der er begået traktatbrud eller ikke (jf. blandt mange andre, dom af 25.11.1999, sag C-96/98, Kommissionen mod Frankrig, Sml. I, s. 8531, præmis 19, og af 12.12.2000, sag C-435/99, Kommissionen mod Portugal, Sml. I, s. 11179, præmis 16).

8 — Jf. dommen i sagen Kommissionen mod Portugal, præmis 16.

9 — Jf. navnlig punkt 15 i mit forslag til afgørelse i sagen Kommissionen mod Portugal, med den deri nævnte retspraksis.

om, vedrørende gennemførelsen af olieaffaldsdirektivet.

V — Sagens omkostninger

16. Kommissionen har hævet sagen for så vidt angår det ene af de to traktatbrud, der oprindeligt var nedlagt påstand om, uden at nedlægge påstand om, at Den Italienske Republik tilpligtes at betale omkostningerne for den pågældende sagsbehandling. Den sagsøgte regering har heller ikke udtalt sig om omkostningerne. Sagsøgte bør derfor i henhold til bestemmelserne i procesreglementets artikel 69, stk. 2 og 5, tilpligtes at betale halvdelen af sagens omkostninger; for den resterende del bør hver part bære sine egne omkostninger.

VI — Forslag til afgørelse

17. I overensstemmelse med ovenfor nævnte bemærkninger foreslår jeg Domstolen, at den

1) konstaterer, at Kommissionen har hævet sagen for så vidt angår påstanden vedrørende tilsidesættelsen af forpligtelsen til at fremsende oplysninger, som fastsat i artikel 12 i Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald, som ændret ved Rådets direktiv 91/156/EØF af 18. marts 1991, og som ændret ved artikel 5 i Rådets direktiv 91/692/EØF af 23. december 1991 om standardisering og rationalisering af rapporterne om gennemførelse af en række miljødirektiver

2) fastslår, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 18 i Rådets direktiv 75/439/EØF af 16. juni 1975 om bortskaffelse af olieaffald, som ændret ved Rådets direktiv 87/101/EØF af 22. december

1986, og som ændret ved artikel 5 i direktiv 91/692, idet den har undladt inden for den fastsatte frist at fremsende rapporten om gennemførelsen af direktivet, der omhandles i nævnte artikel 18

3) pålægger Den Italienske Republik at betale halvdelen af sagens omkostninger, samt fastslår, at for den anden halvdel bærer hver part sine egne omkostninger.